

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI BARTOLOMEJ

ROČNÍK XVI.

ČÍSLO 9

SEPTEMBER 2008

**Rozhovor s Mons. Jánom Bednárom - Kto si, Mária?
Z dejín Kongregácie Dcér Božskej Lásky v Prievidzi (2. časť)
Bl. Alžbeta Canoriová Morová - Mariánska púť - Rozlúčka**

Dnes na slovíčko s Mons. Jánom Bednárom, dekanom

Požehnaných 14 rokov v Prievidzi

Dnes sa budeme zhovárať s kňazom, ktorého nemusíme špeciálne predstavovať. Má 54 rokov, pochádza z Kuri-my pri Bardejove z pobožnej rodiny zo siedmych detí. Pán dekan Mons. Ján Bednár pôsobil v Prievidzi 14 rokov. Od 1. septembra 2008 odchádza za dekana do Levíc. V našom rozhovore si spomína na svoje pôsobenie v Prievidzi.

Pán dekan, môžete na úvod veľmi stručne povedať, kde všade ste zatiaľ ako kňaz pôsobili?

Za kňaza som bol vysvätený 11. júna 1978 v Bratislave. Primície som mal vo svojej rodnej obci Kurime pri Bardejove. Kaplánom som bol až sedem rokov v Kremnici, kde sme s pánom veľprepoštom Emanuelom Schubertom (75 rokov) mali na starosti 11 kostolov. Od roku 1985 do roku 1990 som bol farárom v Jastrabej pri Kremnici, kde boli veľmi žiliví ľudia, a hlavne v Ihráči bolo veľké nadšenie pre veci Božie. Od apríla 1990 ma už náš terajší otec biskup Mons. Rudolf Baláž ustanovil za farára a dekana v Žiari nad Hronom, kde bolo potrebné po silnej ateizácii naštartovať duchovnú obnovu farnosti. Od 1. novembra 1991 som bol menovaný za vicerektora Kňazského seminára sv. Františka Xaverského, ktorý sme pod vedením nášho diecézneho biskupa a rektora seminára Mons. Tomáša Gali-

sa, terajšieho žilinského biskupa, spolu s ďalšími budovali v Badíne. Po otvorení nového seminára 4. októbra 1993 som pôsobil ešte do 31. augusta 1994 ako vicerektor a bola to veľmi pekná služba s mladými a nadšenými bohoslovcami. Od 1. septembra 1994 až doteraz som s radosťou slúžil vo farnosti Prievidza ako farár a dekan.

Pred 14 rokmi ste sa dozvedeli, že vás otec biskup posielal do Prievidze. Trochu ste možno vedeli, do čoho idete. Prievidza bola jedna z najväčších farností v diecéze a na náboženstvo sa hlásilo veľmi veľa detí, preto bolo veľmi potrebné v 50 tisícovom meste rozvinúť vyučovanie náboženskej výchovy v školách. To znamená, že na vás čakalo len mnoho práce. Ako si na to spomínate?

S veľkou pomocou Božou a obetavých kaplánov, pátrov piaristov a rehoľných sestier mariánok sa nám podarilo postupne vybudovať určité spôsoby školskej katechézy, ktoré sme postupne vylepšovali. Do roku 2000 bolo badať v spoločnosti pomerne veľké nadšenie pre duchovné veci. Vtedy sme mnohým deťom, mladým ľuďom, ba aj dospelým umožnili bližšie sa stretnúť s Kristom cez sviatostný život, v ktorom oni mali ďalej pokračovať. Veriaci dnes vnímajú kvalitné vyučovanie náboženstva ako samozrejmosť. V roku 1994 to však až také samozrejmé nebolo. Chýbali učebnice, metodiky, pomôcky...

V našej farnosti sa aj napriek tomu udelilo veľmi veľa sviatostí - krstov, prvých svätých prijímaní, birmovaní, spovedí a ostatných sviatostí.

Môžete porovnať, aký je rozdiel medzi prácou katechéto vtedy a teraz?

V prvých rokoch sme spolu s katechétmami cítili väčšiu spoluzodpovednosť rodičov alebo starých rodičov za náboženskú formáciu mladých. Žiaľ, teraz v posledných rokoch, keď sme už vstúpili do Európskej únie, badať väčší záujem o materiálne hodnoty. Dúfam, že sa to časom znova napraví.

S akými problémami ste zápasili po príchode a čo sú akútne problémy v pastoračii teraz, keď z Prievidze odchádzate?

Na začiatku bolo potrebné rozdeliť farnosť na menšie celky. Vznikli ďalšie dve nové farnosti: Veľká Lehôtka (s filiálkami Malá Lehôtka a Hradec) a Prievidza-Zapotôčky. Preto najprv bolo potrebné vybudovať zázemie: kostoly a pastoračné centrá. Teraz je potrebné s ešte väčšou obetavosťou tvoriť malé spoločenstvá vo farnosti, aby sa vytvorila nadšená farská rodina, kde by bolo cítiť, že Kristus je uprostred.

So svojimi spolupracovníkmi ste sa pustili do mnohých aktivít. Časopis Bartolomej, spevokol Bartolomejčatá, pastoračné centrum TRNKA (Tu Radosť Nájde Každý), detské denné tábory, letné tábory, sústredenia,

miništranti, animátorský kurz, ružencové bratstvá, misijný klub, duchovné obnovy, farské plesy... Určite by sme ich tu nedokázali spomenúť všetky. Na ktoré si mimoriadne rád spomínate vy? Určite vám niektoré z nich zvlášť prirástli k srdcu.

Som veľmi rád, že už od roku 1994 začala viesť detský spevokol Bartolomejčatá Zuzana Orlíková - Šimkovičová, ktorá vtedy mala iba 14 rokov. Dodnes ho obetavo vedie už ako vydatá mama dvoch chlapcov. Tu jasne vidno, že s pomocou Božou sa dá dokázať veľmi veľa. Podobne by som veľa s vďakou spomínal na všetky uvedené aktivity. Zvlášť je mi srdcu blízky farský časopis Bartolomej, cez ktorý sa zjednocuje farnosť. Veď cez celý čas môjho pôsobenia, sme mesačne vydávali priemerne 1200 kusov. Mnoho ľudí má tak možnosť veľa sa dozvedieť o svojej farnosti a čerpať posilu pre intenzívnejší náboženský život. Ďalej by som nerád zabudol na modlitbové zázemie ružencového bratstva (45 ruží po 20 členov), ktoré dlhé roky viedol Ján Málík a teraz Ing. Konstantín Pogorielov. V otázke ste nespomenuli Charitu sv. Vincenta, no je to tiež veľmi dôležitá služba. Rozbiehali sme ju so Štefanom Gašparíkom a Alicou Karakovou. Ďalej sa o jej chod starali Ing. Gabriela Leitmanová, Bc. Angelika Pažická, Ing. Júlia Urbančoková a teraz Ing. Jozef Zubák. Veľmi vďačne si spomínam na spoluprácu s našimi obetavými rehoľnými sestrami z Kongregácie Dcéry Božskej Lásky - mariankami, ktoré mi veľmi pomáhali pri školskej i farskej katechéze, vďaka spomínanej TRNKE. Najviac som vďačný sestre Daniele Bezdedovej, terajšej provinciálnej predstavenej a bývalej provinciálnej predstavenej, Sestre Silvii Hlaváčovej, ďalej sestrám Christiane, Michaele, Martinke, Dávide, Františke, Eve, Bernarde, Faustíne, Metode, Anne, Margite, Timotei, Antónii,

Agáte, Inocencii, Kazimíre, Leonile, Štefánii, Kristínke a Xavérii, ktoré mi nielen pomáhali v katechéze ale predovšetkým sa modlili za celú farnosť.

Bez asistencie farníkov a pomocníkov nezmôže nič žiaden kňaz. Boli ste vždy obklopený tímom ochotných ľudí, na ktorých čele zvykli bývať kapláni. Počas 14 rokov sa ich v Prievidzi vystriedalo požehnané. Ako si na nich spomínate a za čo im ďakujete?

Kaplánovi Ondrejovi Šmidriakovi ďakujem za nadšenú prácu s mládežou. Pavlovi Tomekovi za precíznu liturgiu. Dušan Horváth bol veľmi ľudský. Anton Eliáš výborný liturgista a Michal Slašťan obetavý svedník. Norbert Ďurdič a Libor Straka sa venovali viac mládeži. Ondrej Cebo, ako administrátor farnosti Prievidza-Zapotôčky, pomáhal pri stmelovaní farského spoločenstva a výstavbe nového kostola. Maroš Milo obetavo pomáhal pri dokončení kostola, pastoračného centra a fary na Zapotôčkoch. Na Martina Dada si spomínam ako na usmiateho nadšenca. Marek Sabol ako môj krajan mi ochotne a všestranne pomáhal vo farnosti. Michalovi Masnému zvlášť ďakujem za zriadenie webovej stránky farnosti a Radoslavovi Bujdošovi za veselosť a úprimnosť. Andrej Karcagi sa hoci len krátko, ale s nadšením venoval mládeži. Terajšiemu kaplánovi Danielovi Markovičovi som veľmi vdáčný za starostlivosť o miništrantov a horlivú službu vo farnosti až doteraz. Okrem toho by som chcel poďakovať za všestrannú pomoc v našej farnosti pátrom piaristom: Pavlovi Kollárovi, Jánovi Lichtnerovi, Alojzovi Orlickému, Jánovi Hríbovi, Vojtechovi Dávidovi, Stanislavovi Šimkovičovi, Jurajovi Ďurnekovi a Tomášovi Hud'ovi. Podobne aj už zosnulým: pátrovi Odilovi - Jánovi Mrázovi a trvalému diakonovi Ing. Jánovi Farbiakovi.

Okrem kňazov vám veľmi ochotne pomáhali vo farnosti aj mnohí laici. Mohli by ste spomenúť aspoň niektorých z nich?

Každý deň mi pomáhali vo farskom kostole kostolníci Ján Málik, nebohý Ing. Jozef Sojka, Pavol Šiplák, Jozefína Majtényová a Marta Hudecová. V Mariánskom kostole mi obetavo pomáhali Helena Zajacová, Janka Drozdová, Juraj Nedeliak a mnohí ďalší. O výzdobu kostola každý týždeň sa starali Eva Surová, Anna Nedeljaková, Vlasta Mőciková, Anna Vrbová, Emília Kutschyová a mnohé iné horlivé ženy. Pri upratovaní kostola boli vždy spoľahlivé a ochotné Gabriela Gromová, nebohá Barbora Ťažiarová, Anna Nedeljaková, Štefánia Juríková, Anna Hianíková, Ďuračková, Gregorová, Marta Šmondrková, Alžbeta Takáčová a ďalšie. Veľmi som vdáčný za službu organistu Ľudovítovi Košťalikovi staršiemu a mladšiemu i pánovi Sabovi, ako aj žalmistovi Ing. Stanislavovi Škodovi. O liturgickú službu sa ochotne starali manželia Pogorielovci a všetci obetaví lektori a akolyti. V ekonomických záležitostiach mi najviac pomáhal Ing. Peter Buchcar, farský ekonóm a všetci členovia Farskej ekonomickej rady, zvlášť Milan Petráš, Ing. Vladimír Pavlíček, Ing. Jozef Mokry, Ing. František Bača, Ing. Stanislav Škoda, Mgr. Viliam Vlčko, Pavel Batora, Pavol Šiplák, Ján Ťažiar a ďalší. Veľmi som vdáčný za odbornú pomoc Mariánovi Bartušovi pri výstavbe nového kostola na Zapotôčkoch a obnove fasády farského kostola sv. Bartolomeja. O farskú agendu sa už niekoľko rokov obetavo stará Mária Buchárová. Som veľmi vdáčný za obetavú službu kuchárkam, zvlášť Magdaléne Tóthovej, Márii Geierovej, Anke Krištofovej a mnohým ďalším. Pri pastoračnej službe vo farnosti mi pomáhali mnohí členovia Farskej pastoračnej rady, katechéti, miništranti a animátori. O we-

bovú stránku farnosti sa už niekoľko rokov stará Mgr. Marek Šimurka, Ing. Peter Obert a Lukáš Páleš. Za 14 rokov bolo aktívnych laikov veľmi veľa a určite ich Pán Boh všetkých za to štedro odmení, aj keď sme ich tu všetkých nemohli menovať.

Mnohí zo súčasnej generácie mladých farníkov, ktorá sa dnes žení a vydáva, sa spoznali na veľkých letných táboroch pre deti, ktoré ste s pomocou ochotných spolupracovníkov zorganizovali ešte v 90. rokoch. Ovocie z nich žneme teda už vyše desať rokov. Rátali ste dopredu s tým, že budú mať tábory taký úspech a že z nich vyrastie taká silná mládežnícka generácia?

Dopredu som s tým nerátal, ale veľmi ma teší, že tábory priniesli bohatú úrodu. Teší ma, že mnohé z tých detí sú dnes aktívni dospelí farníci, napríklad bratia Karol a Alojz Vlčkovci, Juraj Bubnáš, Juraj Grom, Lukáš Novák, Peter a Anton Pytel, Juraj a Zuzana Orlíkoví, Danko Nedeliaková, Mirka Ťažiarová, Petra a Dominika Šestákové, Julka Strapková, Simona Miháliková, Matilda a Marianna Čiamporové a mnohí ďalší.

Prievidžania si na vás budú spomínať najmä ako na všestranného kňaza. S pomocou Božou bol za vášho pôsobenia rozdelený dekanát, farnosť Prievidza-mesto sa rozdelila na viacero menších a funkčnejších farností,

bolo postavených niekoľko kostolov, obnovili sa obetný stôl a ambóna i fasáda farského kostola. Vždy ste však zdôrazňovali, že dôležité sú duchovné chrámy v ľudských dušiach. Ste ako kňaz spokojný s výsledkami svojej práce aj v tejto oblasti?

Úlohou nás kňazov je pripraviť ľudské srdcia, aby boli svätynou Ducha Svätého a horlivo nasledovali v láske Ježiša Krista na chválu Nebeského Otca. My môžeme len usilovne siet', ale požehnanie vždy dáva Boh, keď je človek ochotný spolupracovať s Božou milosťou. Z vlastnej skúsenosti viem, že to nie je vždy ľahké a pre našu ľudskú krehkosť to trvá niekedy aj dlhšie. Preto som veľký optimista, že sa raz so všetkými farníkmi stretnem v Božom kráľovstve po trpezlivom nesení svojho kríža.

Ako dekan ste v Prievidzi strávili 14 rokov. Možno ste očakávali, že vás otec biskup pri preložení pošle trochu si oddýchnuť na menšiu faru. Napriek tomu idete ešte na nejaké obdobie do dekanskej služby do Levíc. Nie je to ťažké poslúchnuť?

Od svojej vysviacky som sa snažil vždy s ochotou poslúchnuť hlas Boží cez môjho biskupa. Pri vysviacke som veľmi úprimne sľúbil úctu a poslušnosť svojmu biskupovi a teraz po 30 rokoch kňazskej služby vidím, že vtedy Boh štedro požehnáva pôsobenie vo farnosti. Preto ďakujem Bohu za požehnaných 14 rokov vo farnosti Prievidza a pevne verím, že Boh ma bude ďalej sprevádzať požehnaním aj v novej farnosti v Leviciach.

Mnohokrát sa začne vydávať vo farnosti časopis, ale úvodné nadšenie neskôr opadne a časopis zanikne. U nás aj vďaka vám náš farský časopis Bartolomej vychádza už 16 rokov. Veľmi si vážime, že ste si na jeho vydávanie našli vždy čas i energiu. Na čo si v súvislosti s vydávaním časopi-

su radi spomínate?

Časopis Bartolomej založil Marcel Puvák s kaplánom Ondrejom Šmidriakom a potom ho niekoľko rokov veľmi obetavo viedla Ing. Katarína Thomayová. Najdlhšie bola šéfredaktorkou Mária Melicherčíková, ktorá spolu s Ankou Gálovou, Alicou Karakovou, Jankou Balážovou a ďalšími redaktormi stále vylepšovala tento farský časopis. Teraz redakciu Bartolomeja veľmi horlivo vedie Alojz Vlčko, ktorý si našiel mladých spolupracovníkov a vylepšil grafickú úpravu časopisu. Pamätám si na skromné začiatky, keď sme s manželmi Belušovcami priam na kolene vytvárali

každý mesiac nové číslo. Veľmi som vďačný Tlačiarňi PATRIA L., spol. s r. o., riaditeľovi Petrovi Melovi a všetkým ochotným spolupracovníkom, zvlášť Ing. Jánovi Masárovi a Viere Klátikovej za veľkú ústretovosť a kvalitnú tlač.

Čo chcete odkázať všetkým farníkom a ostatným čitateľom na záver?

Boh nás stvoril z lásky a pre šťastie, ktoré bude završené v nebeskej vlasti. Prajem teda všetkým hojnosť Božieho požehnania a ochotu spolupracovať s Božou milosťou, aby sme sa už tu na zemi mohli tešiť zo vzájomnej bratskej lásky a natrvalo to prežívať v nebi.

Za rozhovor ďakuje Alojz Vlčko

Kto si, Mária?

Recenzia knihy Scotta Hahna

Ak sa pozrieme na mesiace august a september, všimneme si, že v nich viac kulminuje prítomnosť sviatkov Panny Márie ako po iné mesiace. 15. augusta slávime nanebovzatie Panny Márie, 22. augusta sviatok Panny Márie Kráľovnej, 8. septembra narodenie, 12. septembra meno Panny Márie a 15. septembra našu patrónku, Sedembolestnú Pannu Máriu. Mariánska úcta patrí k jednej z hlavných charakteristík katolíckej cirkvi, mnohí kresťania však aj tak zostávajú bezradne stáť pred otázkou, kým Mária je. Možno je pre nich nevysvetliteľnou záhadou, alebo (a teraz si pomôžem slovami Maxa Kašparů) „plastovou fľašou so skrutkovacou hlavičkou plnou posvätenej vody“. Nič viac. Mária je však naša nebeská Matka, niekto, na kom by nám malo záležať a pri kom by sme sa mali neustále pýtať: Kto vlastne si?

Túto otázku sa rozhodol položiť si i bývalý protestant, teraz už katolík a profesor teológie, Scott Hahn. Jeho kniha (vydaná vo vydavateľstve redemptoristov pred dvoma rokmi) nesie provokujúci názov „Kto si, Mária?“ a snaží sa na to podať uspokojivú odpoveď. Na prvý pohľad útle dielko obsahuje v sebe bohatstvo myšlienok a právd, ktoré nielen že prinášajú obraz Márie v kontexte Svätého Písma, ale sa aj snažia priviesť nebeskú Matku do nášho každodenného života. „Je ako stvorená pre mariánskych ctiteľov,“ píše v predhovore páter Kilian Healy, O. Carm..

Páter Healy charakterizuje túto knihu

ako „učebnicu pri štúdiu o Márii“. Slovo učebnica nie je vo všeobecnosti veľmi obľúbené a bežnými ľuďmi (s výnimkou študentov) ani nie veľmi vyhľadávané. Ak však táto kniha aj učebnicou je, tak určite učebnicou netradičnou. Žiadna „suchá teória“ a nič nehovoriace fakty, skôr živé slovo, pútavý štýl a prelínanie sa teórie so životnými skúsenosťami autora, ktoré nám majú čo povedať.

Dá sa povedať, že dielo je rámcované dvoma udalosťami - v prvej Scott opisuje svoj pocit „hanby“, keď mu v období dospievania prišlo v škole zle a mama ho prišla odvieť domov. Bál sa, že ho spolužiaci budú titulovať

„mamičkin maznáčik“, preto ju nechal ísť pred sebou, len aby ich nevideli spolu. Táto udalosť doňho aj v súčasnosti vkladá otázku, či sa dnešní kresťania nehanbia za svoju nebeskú Matku tak, ako on kedysi za tú svoju prirodzenú. Teoretickú stať tvoriacu jadro diela potom uzatvára druhá udalosť opisujúca autorovu úpornú snahu obrániť Máriu pred svojím bývalým protestantským profesorom, ktorú „prehrá“. Skutočná „výhra“ nasleduje až vo chvíli jeho slabosti, a tak prichádza k záveru: „Keď ide o obranu preblahoslavenej Panny Márie, mať veľa lásky je oveľa dôležitejšie ako mať veľa odpovedí. Keď už my nestačíme, ona obráti naše nedostatky k dobru, čo môže urobiť iba matka.“

Autor je stúpencom učenia sv. Augustína, ktorý tvrdí, že „Nový zákon je skrytý v Starom a Starý je zjavný v Novom“. Podľa neho Mária „napĺňa stránky Svätého Písma od

začiatku prvej knihy až po koniec poslednej“ a podáva o tom presvedčivé dôkazy. Jej predobraz (čiže osobu, udalosť či vec v Starom zákone, ktorá naznačuje niečo väčšie v Novom zákone) vidí v Eve, matke všetkých žijúcich; v Säre, ktorá zázračne počala dieťa; v kráľovnej matke za vlády Izraela, ktorá orodovala u kráľa za ľud krajiny i na iných miestach. Chápe Máriu ako Archu zmluvy, najposvätnější predmet v starovekom Izraeli, v ktorom boli uložené kamenné tabule s desiatimi Božími prikázaniami či pozostatok manny, ktorou Boh krmil Izraelitov počas putovania na púšti. Rovnako v Márii bolo uložené Božie Slovo, Chlieb života - Ježiš Kristus.

Kniha vysvetľuje aj zdanlivo tvrdé Ježišove oslovenia Márie „žena“ či jeho reakciu na to, keď Mária žiada o pomoc pre mladý pár na svadbe

v Káne Galilejskej: „Čo mňa a teba do toho?“ Zaoberá sa nepoškvrneným počatím Panny Márie, jej panenstvom a nanebovzatím. Poskytuje odpovede na provokujúce otázky nekatolíkov, ktorí často tvrdia, že mariánske dogmy vedú k uctievaniu Márie ako modly a pohanskej bohyně, zaoberá sa problémom, či Mária svojou „slávou“ nezaťažuje samotného Boha alebo či je hodná tolkej oslavy, keď jej „dielo“ pramení „len“ z Božích milostí. Nie je Mária prekážkou ekumenizmu? Nepredstavujú dogmy o nej neprekonateľnú prekážku, ktorá bráni o priblíženie sa k protestantom? Aj to sú problémy, na ktoré sa vo svojej knihe pokúsil odpovedať Scott Hahn.

„Postoj k Márii je testom, nakoľko kresťan správne prijíma evanjelium.“ „Mária nie je možnosť, ktorú si kresťania môžu vybrať. Ani niečo, čo okrášľuje evanjeliá. Mária je našou matkou v skutoč-

nom, nezvratnom a duchovnom zmysle.“ „Bez milujúcej matky je rodina neúplná. Odlúčené kresťanské cirkvi, ktoré oslabujú význam Máriinej úlohy, nevyhnutne dopadnú ako izba starého mládenca: chlapsky zanedbaná, uprataná, nie útulná, funkčne a účelovo zariadená, ale s malým citom pre krásu a poéziu.“ Aj k takýmto záverom prišiel vo svojej knihe Scott Hahn. A aby bolo toto dielo týkajúce sa Márie úplné, v dodatku sa autor zaoberá modlitbou svätého ruženca ako najvýznamnejšej mariánskej modlitby.

Ak chcete obohatiť svoj pohľad na Máriu, Scott Hahn vám vo svojej knihe „Kto si, Mária?“ určite rozšíri obzor v nebývalej miere. Myslím, že po tomto čítaní sa už predstava „plastovej fľaše so skrutkovacou hlavičkou“ definitívne vytratí.

Petra Humajová

Jubileum Kongregácie Dcér Božskej Lásky v Prievidzi 1908 - 2008

Rok 2008 sa pre všetky sestry Slovenskej provincie Dcér Božskej Lásky nesie v slávnostnej atmosfére. Pripomíname si 100 rokov od príchodu prvých sester kongregácie do prievidzskej farnosti. Od roku 1908 sestry svojou modlitbou a službou vo farnosti priniesli mnoho požehnaní. V minulom čísle sme priniesli prvú časť článku, v ktorom sme priblížili ich pôsobenie v Prievidzi do päťdesiatych rokov 20. storočia. V pokračovaní si môžete prečítať o ich pôsobení od päťdesiatych rokov po súčasnosť.

Z dejín Kongregácie Dcér Božskej Lásky v Prievidzi (2. časť)

Roky 1949-1951 rozhodli o osude Cirkvi v ČSR, lebo sa v nich položili ústavné a zákonné základy totálnej kontroly Cirkvi zo strany štátu a tým jej plánovanej likvidácie. V súvislosti s odchodom sester z Prievidze sa stala ešte v roku 1945 zaujímavá udalosť. Po skončení vojny, keď sa školy stali štátnymi, niektoré sestry - učiteľky boli vymenené civilnými. Ľudia ešte nechápali, čo sa deje. Báli sa, že sestry berú preč a začali sa schádzať na námestí pred kláštorom. Asi 30 žien išlo prosiť do Mestského domu p. Ilčíka, aby on intervenoval na Povereníctve školstva

za sestry. Tento im poradil, aby ony samé spísali žiadosť a poslali na Povereníctvo školstva. Napísania žiadosti sa ujala p. Mária Murková. V žiadosti prosila za matky detí, ktoré učili sestry a vychovávali ich, aby reholné sestry nedávali zo škôl preč. Argumentovala tým, že sestry učia v rímskokatolíckej ľudovej škole dievčenskej viac ako 40 rokov. Z tejto školy vychádzali dievčatá vychované po každej stránke k všeobecnej spokojnosti širokej verejnosti, lebo im tu boli dané základy kultúrnosti, mravnosti a kresťanstva. Ďalej sa v žiadosti uvádza, že kláštorne

Kláštor Nepoškvrneného Srdca Panny Márie v Prievidzi, r. 1908

sestry boli vždy vedené duchom národným a mravným a toto vstepovali do sŕdc mládeže, ktorú vychovávali, takže z nich vyrastali statoční občania a vzorné matky a otcovia. V neposlednom rade sa odvoláva na ľudovodemokratické zriadenie nášho štátu, v ktorom sa hľadá na vôľu ľudu, a bolo by teda nedemokratické a nekresťanské nerešpektovať hlasy toľkých matiek školopovinných detí. Zorganizovala aj podpisovú akciu, pri ktorej zozbierala 100 podpisov. 12. septembra 1945 predložila žiadosť p. npor. Mišejmu. Tento si žiadosť ponechal a pani Murkovú dal zatvoriť. Večer k nej do domu prišiel ozbrojený žandár a viedol ju na Okresný úrad v Prievidzi, kde ju držali vo väzbe od 12. - 15. septembra. Potom bola prepustená domov. Avšak 20. septembra večer bola znovu predvedená na Okresný úrad a nasledujúci deň ráno odvezená do väzenia v Ilave. Nikto jej nič nevysvetlil, nepovedal. Neinformovali ani jej rodinu. Doma zanechala 7-ročného syna. Počas väzenia, ktoré trvalo do 13. novembra 1945, šla oblečenie pre odsúdených v Leopoldove, neskôr oblečenie pre siroty. Na žiadosť jej manžela Povereníctvo SNR rozhodlo o jej prepustení s vysvetlením, že išlo o nedorozumenie. Táto udalosť sa hlboko vryla do pamäti všetkých Prievidžanov a tak, keď prišli sestry v auguste 1950 brat, neodvážil sa nikto ich zastat', jednak zo strachu a zároveň si myslíac, že sestry zostanú v Prievidzi tak, ako tomu bolo pred piatimi rokmi a ide len o planý poplach.

Budova kláštora stojí na prievidzskom námestí. Sestry si v krátkom čase získali oprávnenú lásku a dôveru obyvateľstva. Ich činnosť v Prievidzi bola naširoko rozvetvená. S.M. Notburga Hudáková pôsobila ako učiteľka hudby. Štátne záverečné skúšky mala robiť v roku 1950, ale už 25. októbra 1949

dostala od riaditeľa otvorenej hudobnej školy v Prievidzi, úradné oznámenie, v ktorom žiadal prepustenie žiakov, ktorých súkromne pripravovala. Upozornil ju, že je to zákonom zakázané a trestné, a preto žiadal okamžité prepustenie žiakov. Zároveň jej ponúkol miesto učiteľky na škole. Toto bolo znamenie, že sa niečo pripravuje. A skutočne, koncom školského roka 1950 dostali všetky sestry - učiteľky prepúšťací dekrét. Na štátnu skúšku už S.M. Notburga nebola predvolaná. Vzhľadom na tieto udalosti zašla S.M. Silvia Hlaváčová, FDC na Okresný národný výbor, kde predložila písomné vylúčenie zo školy a žiadala o povolenie súkromného vyučovania. Keďže predseda a tajomník boli otcami detí, ktoré sestra učila, povedali jej, že nech sa príde informovať na druhý deň, t.j. 29. augusta 1950. Na druhý deň S.M. Silvia musela ísť so spolusesťou na chirurgické ošetrenie, preto sa na ONV nedostavila. 29. augusta 1950 tajná štátna bezpečnosť obsadila kláštor s výzvou a falošným úradným listom, že ich prekladá provinciálna predstavená. Počas 2 hodín si mali zbalit' veci. Mladé sestry prehovárali a sľubovali im všetky možné výhody ako peniaze, dobré zamestnanie, ak len nenastúpia do autobusu a zostanú v niektorej miestnosti kláštora. S. M. Silvia so spolusesťou po návrate z ošetrenia na chirurgii v Handlovej už na stanici boli varované Antóniou Anderlovou, aby nešli do kláštora, lebo ich berú. Sestry nemali však kam inam ísť. Keďže mali v kláštore osobné veci, napriek varovaniu sa rozhodli ísť do kláštora, kam sa však už nemohli dostať. Až ozbrojený civil štátnej bezpečnosti pootvoril dvere a po naliehaní, že patria do kláštora, ich pustil. Sestry si už balili najpotrebnejšie veci: periny, prádlo, oblečenie, obuv, modlitebnú knižku a sväte pravidlá. Všetky

Sestričky pri práci v továrni

duchovné veci zostali v budove. O 14.00 hod. celá komunita pokľakla v kaplnke a dôstojný pán Fedvereš odniesol sviatosť do kostola. Sestry sa ešte naposledy v kaplnke pomodlili. S.M. Konzoláta bola v tom čase v Lefantovciach a S.M. Cherubína odcestovala na pohreb. Ostatné sestry pod dozorom troch ozbrojených ochrancov nastupovali do autobusu. Autobus bol pristavený z druhej strany kláštora z bezpečnostných dôvodov. Okná i dvere autobusu boli prelepené bielym baliacim papierom. V autobuse bol vydaný zákaz nahlas sa modliť a spievať. Autobus zastal až v Ivánke pri Nitre, kde bola sestrám pridelená jedna väčšia miestnosť. S.M. Flávia, predstavená kláštora, išla sanitkou, lebo bola vážne chorá. V tento deň mala nastúpiť liečbu na klinike v Bratislave. Sanitné auto však zmenilo smer, namiesto Bratislavy ju zaviezlo do Ivánky pri Nitre. S.M. Agneška jej robila doprovod. Obe tam zostali bez všetkých osobných vecí. Po trojdňovom vybavovaní sa podarilo vážne chorú S.M. Fláviu previezť do Bratislavy. Jej spoločníčka sa vrátila ku sestrám do Ivánky.

Druhý dom sestier Mariánok v Prievidzi bol na Dlhej ulici, kde pracovali v Okresnom detskom domove. 4 sestry sa starali o 30 detí. 29. augusta okolo

9.00 hod. prišli traja muži, ktorí ich vyzvali, aby si za hodinu zbalili veci. Keď si zbalili to najpotrebnejšie, skrine zablombovali. Auto stálo na ulici a sestry s malými kufríkmi nastúpili. Kuchyňu domova hneď obsadili iné ženy. Pred kláštrom prestúpili do pripraveného autobusu k ostatným sestrám..

Sestry boli ubytované v priestoroch, kde mali misijné sestry paramentiku - výrobu kostolných rúch a iných vecí pre kostol. Bola tu budova vedľa ich kláštora. Ďalšie naše sestry boli ubytované na dvore v bývalých hospodárskych budovách, ktoré boli vlhké, plné myši a hmyzu. Tieto domy boli tak biedne, že ich nazvali Betlehem a Nazaret. V miestnostiach boli posteľe tesne vedľa seba, osobné veci mali sestry v malých krabičkách. Stravovanie bolo veľmi skromné a vodu si nosili sestry vo vedrách z dediny. Podľa možností boli sestry zadelené k domácim prácam v kuchyni, záhrade, práčovni a v parku. Asi jeden mesiac vozili sestrám z konopárne špagáty, na ktoré navliekali malé doštičky. Tieto špagáty sa používali pri žatve. V októbri zamestnali sestry na Štátnom majetku Hruštov 30 km od Nitry. Každé ráno ich dovážali na traktoroch za každého počasia. Ľudia sa im snažili pomôcť aspoň tým, že im vyhadzovali na traktor teplé oblečenie a prikrývky, alebo im pri návštevách nosili jedlo a ovocie. Návštevy boli kontrolované a museli sa zapisovať. Sestry pracovali pri zbere zeleniny, čistení cukrovej repy až do 8. decembra. Po skončení poľných prác šli spodné prádlo pre väzňov do podniku Zornica Piešťany. V noci 12. októbra 1951 boli sestry odvezené z Ivánky pri Nitre do Čiech. Boli určené do výroby v textilných podnikoch v pohraničí v Porčí. Od r. 1955 - 1990 pracovali v ústavoch sociálnej starostlivosti a domovoch dôchodcov, kde mohli bývať

a pracovať len zamestnané sestry. Choré a dôchodkyne museli postupne odchádzať do Charitných domov na Slovensku, neskôr od r.1960 bol pre sestry mariánky určený Charitný dom Rúbaň pri Nových Zámkoch, v ktorom sestry žili až do roku 1997.

V dôsledku politického uvoľnenia v roku 1968 sa opätovne vytvorili priaznivejšie podmienky pre prácu sestier. V tomto období mohli do reholí vstupovať nové členky. Preto sa v tomto roku sestry do Prievidze vrátili a snažili sa pokračovať v práci, ktorú museli pred 18 rokmi nedobrovoľne opustiť. Nemohli sa však vrátiť do kláštora, pretože ten zobrať štát, a tak bývali v podnájme. Do Prievidze prišlo 6 sestier, z toho 3 učili náboženstvo v školách. Ich pôsobenie však bolo vzhľadom na meniacu sa politickú situáciu krátke. 11.4.1972 boli z nariadenia kultúrneho oddelenia ONV v Prievidzi odvezené reholné sestry do Charitného domova v Slovenskej Ľupči a z neho do Rúbane. Od roku 1979 sa vytvorili dve komunity na Slovensku pre sestry v civile, jeden dom v Bratislave a druhý v Košiciach.

Tu sa stretali dievčatá, ktoré túžili žiť zasvätený život, vstupovali do tajného noviciátu, skladali sľuby a navonok žili v civilnom zamestnaní. Bol to odvážny krok predstavených, pretože prijímať nové povolania bolo zakázané. Po revolúcii v roku 1989 sa tak mohli obliecť do habitu a začať žiť spoločný život v kláštoroch.

Po roku 1989 sa začali v dôsledku demokratického režimu navracieť majetky, ktoré boli po 40. rokoch vo veľmi zlom technickom stave. Každý dom si vyžadoval veľkú opravu. Vďaka obetavým kňazom a laikom sa postupne sestry vracali do svojich kláštorov z Česka aj z Charitného domu Rúbaň.

Dňa 9. marca 1990 sa uskutočnilo rokovanie Miestneho národného výboru v Prievidzi v zastúpení Ing. M. Součekom a provinciálnou predstavenou Kongregácie Dcéry Božskej Lásky S.M. Miriam Petrášovou, FDC o vrátení priestorov budovy kláštora a Filatšovho domu pre potreby Kongregácie, ktorá sa sem mieni vrátiť.

Od 14.5.1990 sa začínajú novodobé dejiny pôsobenia mariánok v Prievidzi.

Spomienková snímka z Charitného domu Rúbaň pri Nových Zámkoch

Vracajú sa sem už po tretí krát, aby tu slúžili ľuďom, Bohu i národu. Do Prievldze vycestovali: S. M. Silvia Hlaváčová - nová provinciálna predstavená, S. M. Miriam Petrášová - predchádzajúca predstavená, S. M. Caritas Gajdošová, S. M. Notburga Hudáková, S. Mária Venglíková. Cieľom ich návštevy bolo zistenie stavu domu, v ktorom pôsobili do 50-tych rokov a návšteva u p. dekanu Martina Čabáka, miestneho správcu farnosti. Dekan predniesol požiadavky, aké má na prácu sestier, t.j., akú pomoc od nich v prvom rade očakáva. Provinciálna predstavená požiadavky prijala a ubezpečila dekana, že sestry, ktoré v Prievldzi zostávajú, sa im budú snažiť vyhovieť v plnej miere. Pôvodný dom kongregácie bol v dezolátnom stave a v tom čase na obývanie nepoužiteľný. Sestry preto dostali do užívania súkromný dom na Sládkovičovej ulici č.15 po d.p. Hullovi, ktorý testamentom poručil dom dp. Bednárikovi (redemptorista). Dať do poriadku pridelený dom dostali za úlohu sestry Miriam a Caritas. Pri upratovaní pomáhali ženy z farnosti. Prvé sestry, ktoré teda v máji 1990 začali pôsobiť v Prievldzi, boli: S. M. Caritas; S. M. Notburga; S. M. Miriam. Už 8.júla 1990 navštívili Prievldzu generálna predstavená sr. Nicolína Henges a generálna radkyňa sr. Lucyna Mroczek, aby zariadili prevzatie budovy kláštora, ktorá bola v rekonštrukcii. V septembri prišla S. M. Ancila Vargová a S. M. Irene Plichtová. Všetky sa hneď zapojili do života farnosti. Od septembra začala učiť S. M. Notburga náboženstvo. Niektorí na ňu pozerali s nevôľou, iní s radosťou a očakávaním niečoho nového. V novembri S. M. Irene začína prácu s mládežou (stretnutia v kostole i v ich dome v malých skupinkách) S. M. Caritas pracovala ako organistka a podomová ošetrovatelka chorých a starých. Spolu s Ireneou tiež rozdávali sväte

Práca v ústavoch s postihnutými deťmi

prijímanie. S. M. Ancila bola kuchárkou. Popritom ešte organizovali púte do Mariazellu, do všetkých slovenských pútnických miest, pripravovali deti na 1. sväté prijímanie, organizovali vystúpenia a akadémiu pri rozličných cirkevných sviatkoch. Na prázdniny v roku 1991 vybavili štyridsiatim ukrajinským deťom pobyt v prievldzských rodinách. Hlavne však organizovali, dozerali a pomáhali pri prácach na obnove kláštora.

Dňa 30. júna 1993 bola vykonaná kolaudácia kláštora na Námestí slobody č. 13 v Prievldzi, sestry sa presťahovali do priestorov kláštora v septembri toho istého roku. Posviacku kláštora a kaplnky Nepoškvrneného Srdca Panny Márie vykonal banskobystrický diecézny biskup Mons. Rudolf Baláž 8. januára 1994 za prítomnosti mnohých kňazov, sestier a generálnej radkyne Sr. Lucyny Mroczek, FDC.

Sestry pokračovali a rozvíjali školskú a farskú katechézu, pomoc vo farnosti, vedenie farskej domácnosti, podávanie sv. prijímania, prácu s deťmi a mládežou - púte, výlete, tábory, vedenie spoločenstiev, vedenie spevokolov, organizovanie duchovných obnov a cvičení pre mládež, zvlášť dievčatá. Na duchovné akcie sa využíval Pastoračný dom Matky Františky (Filatzov dom, Trnka). V dolných priestoroch tejto budovy sa nachádza predajňa Lúč, ktorá

ponúka náboženskú literatúru a devocionálne.

V súčasnosti tvorí komunitu sestier FDC v Prievidzi sedem sestier, z nich sú štyri staršie, ktoré svojimi modlitbami a obetami vyprosujú milosti a požehnanie pre celú farnosť a tri mladšie

sestry, ktoré vyučujú náboženstvo a pracujú s deťmi a mládežou.

Nech dobrý Boh i naďalej požehnáva pôsobenie rehoľných sestier mariánok v Prievidzi pre dobro celého mesta.

Pripravila Mgr. Darinka Oršulová

Foto: archív FDC

Svedectvo povolania k rehoľnému životu sestry M. Miriam Petrášovej

Sláva, chvála a vďaka Najsvätejšej Trojici, jediný a vznešený BOH!

Túto svoju prácu robím s úmyslom, aby som oboznámila zvlášť mladé dievčatá s nepochopiteľnou Božou láskou v mojom živote. Pán Boh prichádza rôznymi spôsobmi ku každému človeku a určuje úlohy, poslanie, kde ho chce mať. Plniť Jeho vôľu, to je jediné - pravé šťastie.

S mojím povolaním, ísť za Kristom, je to takto:

Som si vedomá, že Boh vo svojej štedrosti alebo vo svojej добрote mi vložil do srdca zrnko povolania už pri narodení. Vyrastala som v atmosfére pokoja a veľkej lásky rodičov, starých rodičov, 4 tiet a 3 strýkov. Tu prekvitala ozajstná, pravá zbožnosť. Dom bol poschodový, raz som bola na jednom poschodí, raz na druhom. Všetci majú podiel na mojej výchove. Hoci sú už všetci na večnosti, som im veľmi vďačná, že som to, čo som.

V izbe mala stará mama veľkú zásuvkovú skriňu, na ktorej boli sošky svätých a sklenené pamiatkové darčeky. Každú sobotu som utierala prach na každej soške. Keď som to robila už dlhší čas, mala som taký zvláštny - tajuplný pocit. Mala som veľkú radosť z tejto práce. Pri tom ako som si sošky prezerala, zadávala som sa do každej, lebo pri každej som pociťovala iné pocity, ale také, ktoré sa nedajú napísať, iba za-

žiť. Začala som sa veľa modliť. Deviatnik ku sv. Terezke, Matke Božej Panne Márii.

Také isté pocity som prežívala v škole, kde pôsobili rehoľné sestry našej Kongregácie - začalo sa mi rozjasňovať. V tretej triede ma učila ctihodná sestra Irena Vávrová, Prievidžanka; vo štvrtej triede sestra Augustína Štanclová a v piatej triede sestra Hermelanda Polednová. Takže celý život dospievaní som bola usmerňovaná na duchovný život. Veľmi sa mi páčil život rehoľníc. Po skončení meštianskej školy, keď som uvažovala ako ďalej, moje pocity sa stávali výraznejšími a jasnými. Mala som už v hĺbke srdca celkom jasno: „Pán ma volá! Chce, aby som išla za Ním!“ Keby bolo možné dať pocity na papier, zacítiť ten nežne milý - tajuplný hlas, iste by mnohé duše volili cestu: Ísť za Pánom, pracovať s Ním na spásu nesmrteľných duší. Ďakujem trojjedinému Bohu, že ma volal zanechať všetko a ísť za Ním. To drží vo mne energiu a osobné presvedčenie. V ňom všetko dosiahneme, aj Božie kráľovstvo.

sr. M. Miriam Petrášová, FDC

Narodila sa 21.02.1922 v Prievidzi - Necpaloch, v súčasnosti žije v kláštore „Hubertinum“ vo Veľkých Levároch na Záhorí.

9/08

Jubileum

MANŽELSKÁ VERNOSŤ NAPRIEK VŠETKÉMU

Bl. Alžbeta Canoriová Morová

„Trne, ktoré nás v živote bodajú, sú kvetmi pre večnosť,“ povedal raz sv. Ján Bosco. Blahoslavená Alžbeta Canoriová Morová patrí medzi tých, ktorí trne nešťastného manželstva dokázali premeniť na obetu milú Bohu.

Alžbeta sa narodila 21. novembra 1774 v Ríme. Bola už trinástym dieťaťom v poradí, dospelosti sa však dožila len polovica jej súrodencov. V čase jej detstva mala rodina ťažkosti, preto Alžbeta aj s jednou zo svojich sestier žila najskôr u svojho strýka, potom v kláštore augustiniánok. Počas prvého svätého prijímania sa rozhodla Bohu zasvätiť snahou o neustálu modlitbu, cvičením sa v čnostiach či umŕtvovaním.

V období dospievania Alžbeta veľmi opeknela a stala sa stredobodom záujmu mužského okolia, čo jej veľmi lichotilo. Boh sa v tomto období dostal u nej do úzadia, aj keď naňho úplne nezabudla. Ako devätnásťročná sa zaslúbila do mladého právnika Krištofa

Mora, ktorý vyzeral byť veľmi inteligentným a zbožným mužom. O dva roky, 10. januára 1796, sa Alžbeta a Krištof vzali.

Prvé mesiace manželstva boli veľmi šťastné, potom však Krištof začal na svoju manželku veľmi žiarliť. Zakazoval jej stretávať sa s kýmkoľvek, dokonca aj s vlastnou rodinou. V tom období sa manželom narodila dcéra, ktorá však dva dni po pôrode zomrela. Krištof sa o Alžbetu prestal zaujímať, našiel si milenkú a Alžbetu podvádzał. K takémuto dvojakému životu sa priznal po narodení druhej dcéry, ktorá však tiež hneď po narodení zomrela. Alžbeta nevidela inú možnosť, ako začať sa za manžela viac modliť.

Po narodení dcéry Marianny Krištof Alžbete slávnostne sľúbil, že sa polepší. Keďže milenka dokázala Krištofa šikovne využívať, rodina prišla takmer o všetky peniaze a musela sa presťahovať k manželovým rodičom. Alžbeta sa stala finančne úplne závislou od svokrovcov, preto musela každodenne počúvať, koľko ich stojí a za čo všetko im vďačí. Po narodení dcéry Lucie Alžbeta ťažko ochorela. Vtedy pochopila, že len Božia láska je schopná prekonať všetko zlo. Po uzdravení sa rozhodla svoj život úplne obetovať dcéram. Každý deň sa zúčastňovala na svätej omši, kde nadobúdala vnútornú silu.

Krištof Alžbetu stále podvádzał, podľa jeho rodiny bola však všetkému na vine Alžbeta a jej prehnaná zbožnosť. Po obvinení z manželskej nevery pred cirkevným súdom Krištof Alžbete opäť sľúbil, že sa polepší, zanedlho ju však požiadal o súhlas pokračovať vo vzťahu s milenkou, čo by mu zaručovalo beztretnosť. Alžbeta nesúhlasila. Krištof sa začal rodine vyhrážať samovraždou.

Jeho matka Alžbetu obvinila z nedostatku citlivosti a Krištofovú milenkú prijala.

Duchovný otec Alžbete radil, aby muž opustila, no ona cítila, že Boh jej ho zveril a dal jej zodpovednosť za jeho spásu. Trpezlivo preto znášala ponižujúce práce, ktoré jej dala vykonávať manželova rodina - upratovanie pivnice, chlieva či starostlivosť o kurín, na čom sa služobníctvo neskrývane bavilo. Alžbeta sa Marianne a Lucii snažila vštepiť kresťanské zásady, manželova rodina však napádala všetky jej snahy. Vodili dievčatá do divadiel, dovolili im pestro sa obliekať a neskrýte kritizovali nábožnosť ich matky. Lucia zostala verná zásadám svojej matky, Marianna sa ale dostala pod vplyv tiet. Až po ťažkej chorobe, keď pri jej lôžku bdel iba matka, pochopila, kto ju má skutočne rád.

Keďže manželova rodina Alžbetu stále obviňovala z toho, že ju musia živiť, našla si Alžbeta prácu šičky a venovala sa aj charitatívnej práci. Vďaka pomoci tých, ktorí jej boli za mnoho vďační, podarilo sa jej získať byt, kde sa presťahovala aj s dcérami a kde ju občas navštevoval aj Krištof. Alžbeta stále verila, že jej modlitby a obety nie sú márne a privedú ho na správnu cestu.

V roku 1820 vstúpila Alžbeta do Tretieho rádu Najsvätejšej Trojice. Lucia sa stala rehoľníčkou a Marianna šťastne vydatou ženou. Krištof však stále zostával pri svojom spôsobe života. Alžbeta sa svoju minulosť, všetky pokorenia a trápenia, rozhodla obetovať na úmysel Cirkvi, pápeža, ale aj za svojho manžela. Bola obdarená milosťou stígiem a mystickými víziami. Zomrela 5. februára 1825. Krištof sa po jej smrti úplne obrátil. Stal sa kňazom vo františkánskej reholi a zomrel v povesi svätosti.

Alžbeta Canoriová Morová bola blahorečená 24. apríla 1994 pápežom Jánom

Pavлом II.. Ten pri tejto udalosti svojimi slovami povzbudil všetky ženy zotrvávajúce napriek ťažkým podmienkam verne na svojich miestach. „Zdalo by sa, že žena, pridržiavajúca sa rozhodne svojich zásad, cíti sa hlboko opustená. Je sama so svojou láskou, ktorú nesmie zradiť, ktorej musí zostať verná. Jej vzorom je Kristus, ktorý nám zjavil, akou láskou nás obdaroval náš Otec. Žena veriaci v Ježiša nachádza v tejto láske, ktorá všetko znesie, silnú oporu.“ V živote žien, ktoré verne zotrvávajú pri svojich manželoch i deťoch aj v ťažkých chvíľach, sa síce vyskytne množstvo ťŕňov, no tie sa raz naozaj zmenia na kvety pre nebo.

Pripravila Petra Humajová
Životopisné údaje čerpané z knihy
Ž. Podléjski: Sol' zeme a svetlo
sveta 4 a Katolíckych novín č. 5/2003

Liturgické okienko

7. september 2008 - 23. nedeľa cez rok

Č1 - Nuž, syn človeka, teba som dal za strážcu Izraelovho domu. Ez 33, 7-9

R - Pane, daj aby sme počúvali tvoj hlas a nezatvrdzovali si srdcia. Ž 95

Č2 - Nebud'te nikomu nič dlžní, okrem toho, aby ste sa navzájom milovali.

Rim 13, 8-10

Ev - Keď sa tvoj brat prehreší proti tebe, chod' a napomeň ho medzi štyrmi očami. Ak t'a počúvne, získal si svojho brata. Ak t'a nepočúvne, priber si ešte jedného alebo dvoch, aby bola každá výpoveď potvrdená ústami dvoch alebo troch svedkov. Keby ani ich nepočúvol, povedz to cirkvi... Ak budú dvaja z vás na zemi jednomyselne prosit' o čokoľvek, dostanú to od môjho Otca, ktorý je na nebesiach. Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi. Mt 18, 15-20

14. september 2008 - nedeľa Povýšenia Svätého Kríža

Č1- Prečo ste nás vyviedli z Egypta? Aby sme pomreli na púšti? Nm 21,4c-9

R - Pane, ty bud' našou spásou. Ž 78

Č2 - On, hoci má božskú prirodzenosť, nepridržal sa svojej rovnosti s Bohom...

Flp 2,6-11

Ev - Nik nevystúpil do neba, iba ten, čo zostúpil z neba, Syn človeka. A ako Mojžiš vyzdvihol na púšti hada, tak musí byť vyzdvihnutý aj Syn človeka, aby každý, kto verí, mal v ňom večný život. Ved' Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život...

Jn 3,13-17

15. september 2008 - Sedembolestnej Panny Márie - patrónky Slovenska (pondelok)

Č1- Vtedy sa vrátili do Jeruzalema z hory, ktorá sa volá Olivová... Sk 1, 12-14

R - Ty si sláva nášho národa, ty si radosť nášho ľudu. Lk 1, 46-55

Č2 - Radujte sa, keď máte účasť na Kristových utrpeniach... 1Pt 4,13-16

Ev - Pri Ježišom kríži stála jeho matka, sestra jeho matky, Mária Kleopasova a Mária Magdaléna. Keď Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: "Žena, hľa, tvoj syn!" Potom povedal učeníkovi: "Hľa, tvoja matka!" A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe. Jn 19,25-27

21. september 2008 - 25. nedeľa cez rok

Č1- Hľadajte Pána, kým sa dá nájsť, volajte ho, kým je nablízku! Iz 55, 6-9

R - Blízky je Pán všetkým, čo ho vzývajú. Ž 145

Č2 - Len žite tak, aby to zodpovedalo Kristovmu evanjeliu. Flp 1, 20c-24

Ev - Lebo nebeské kráľovstvo sa podobá hospodárovi, ktorý vyšiel skoro ráno najat' robotníkov do svojej vinice... Keď vyšiel okolo deviatej, povedal d'alším: "Chod'te aj vy do mojej vinice a dám vám, čo bude spravodlivé." Vyšiel znova okolo dvanástej aj okolo tretej popoludní urobil podobne... Keď sa zvečerilo, povedal pán vinice svojmu správcovi: "Zavolaj robotníkov a vyplat' im mzdu, počnúc poslednými až po prvých!"... Prví i poslední dostali po denári. Vzali ho a šomrali na hospodára: "Tí poslední pracovali jednu hodinu, a ty si ich postavil na roveň nám, čo sme znášali, bremeno dňa a horúčosť!" Ale on povedal: "Priateľu, nekrivdím ti. Nezjednal si sa so mnou za denár? Vezmi, čo je tvoje a chod'! Ja chcem aj tomuto poslednému dať toľko, koľko tebe. Alebo nesmiem so svojim robiť, čo chcem?... Tak budú poslední prvými a prví poslednými." Mt 20, 1-16

28. sept. 08 - 26. nedela cez rok

Č1 - Nuž, moje pokračovanie je nesprávne? Či nie je skôr vaše pokračovanie nesprávne?

Ez 18, 25-28

R - Rozpomeň sa, Pane, na svoje zľutovanie.

Ž 25

Č2 - Nech nik nehľadá iba na svoje vlastné záujmy, ale aj na záujmy iných.

Flp 2, 1-11

Ev - Istý človek mal dvoch synov. Prišiel k prvému a povedal mu: "Syn môj, chod' dnes pracovať do vinice." Ale on povedal: "Nechce sa mi." No potom to oľutoval a išiel. Išiel k druhému a povedal mu to isté. Ten odpovedal: "Idem, pane!" Ale nešiel. Kto z týchto dvoch splnil otcovu vôľu? Odpovedali: "Ten prvý." Ježiš im povedal: "Veru, hovorím vám: Mýtnici a neviestky vás predchádzajú do Božieho kráľovstva. Lebo k vám prišiel Ján cestou spravodlivosti, a neuverili ste mu. Ale mýtnici a neviestky mu uverili. A vy, hoci ste to videli, ani potom ste sa nekajali a neuverili ste mu."

Mt 21, 28-32

Pripravila A. Karaková

Blahoželenie

Dňa 22.8.2008 si s láskou pripomínáme 85. narodeniny našej najdrahšej mamičky, starej mamičky, manželky a priateľky **Františky Hrubšovej**. Vyprosujeme jej hojnosť darov Ducha Svätého, zdravie, silu, požehnanie, aby bola pre nás svetlom ešte aspoň pár rôčkov. Udeľ jej, Pane, všetky milosti, o ktoré s dôverou prosí u nášho nebeského Otecka. Nech je dobrou mamou podľa vzoru našej nebeskej matky Márie, nech je láskavou starou mamou a milujúcou manželkou.

Spomienka na zosnulú

Dňa 14. septembra uplynie 10 rokov čo nás predišla do večnosti naša mamička, starká a prastarká **Emília Melišková**. Odpočinutie večné daj jej, Pane, a svetlo večné nech jej svieti. Kto ste ju poznali venujte jej tichú spomienku v modlitbe. Spomínajú syn Ladislav, dcéry Emília a Mária s rodinnými.

Oznam

V sobotu 13. 9. 2008 bude o 10:00 slávnostná sv. omša vo farskom kostole sv. Bartolomeja v Prievidzi pri príležitosti osláv stého výročia príchodu rehoľných sestier Dcér Božskej Lásky (FDC) do Prievidze. Sv. omšu bude celebrovat' otec biskup Mons. Rudolf Baláž, banskobystrický diecézny biskup. Hneď po sv. omši bude v kostole krátky program o požehnanom pôsobení našich rehoľných sestier Marianok v Prievidzi. Poobede o 16:00 bude v Mariánskom kostole modlitba večerných chvál (vešpier) a krátka pobožnosť za všetky zomrelé sestry FDC a dobrodincov. Na sv. omšu a na pobožnosť Vás srdečne všetkých pozývajú sestry Marianky. Pri tomto krásnom jubileu bude vydaná pekná brožúrka a pohľadnice, ktoré si budete môcť zobrať domov.

9/08

9/08

Farská kronika

od 26. júla 2008

do 25. augusta 2008

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Martin Ladislav Ŏlvecký
Šarlota Šoltésová
Emma Hoppanová
Lucia, Vanesa Petrášová
Kristína Turanská
Matúš Sány
Filip Petráš
Adam Halaška
Kristína Huová
Sarah Huová
Igor Horňák
Natália Mokrú
Vanesa Šimurková
Dávid Ofertáler
Michaela Mazániková

**Blahoželáme k prijatiu
sviatosti manželstva:**

Mgr. Ľubomír Hianik a Bc. Manuela Hlivová
Vladimír Liška a Eva Kováčová
Jozef Hostačný a Lucia Koššová
MVDr. Martin Borko a Lucia Masárová
**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili so zomrelými:**

Katarína Cagánová, 47 r.
August Mišík, 86 r.
Božena Bartákyová, 73 r.
Zdenko Majer, 54 r.
Anna Juríková, 78 r.
Mária Šimurková, 83 r.
Emil Madaj, 77 r.
Ing. Jozef Mečiar, 58 r.
Júlia Baranovičová, 72 r.
Anna Topoliová, 83 r.
Agnesa Gulová, 76 r.
Ján Leporis, 86 r.
Ladislav Selecký, 51 r.
Jaroslav Chochula, 49 r.
Magdaléna Barnová, 85 r.
Ladislav Vážan 69 r.

Odpocínutie vočné deť
dušiam, Pane...

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Teologický poradca:

Mons. Ján Bednár, dekan

e-mail: dekan@farapd.sk

Zodpovedný redaktor, sadzba:

Alojz Vlčko,

e-mail: alojz.vlcko@gmail.com

Redaktori:

M. Melicherčíková,

A. Gálová, A. Karaková,

M. Kvetová, P. Humajová

Kontakt:

web: www.farapd.sk

e-mail: bartolomej@farapd.sk

adresa: Redakcia Bartolomej,

Mariánska 4, 971 01 Prievidza

tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač: cca 8,- Sk

Fotografie: titulná strana, str. 2,
3, 5, 19, zadná strana - A. Vlčko,
str. 19 M. Suvák, str. 8, 10, 11, 12 -
archív FDC, str. 7 - internet, str. 2
- M. Puvák

Tlač: PATRIA I., spol. s r. o.

Prievidza. Tlač registrovaná

Okresným úradom v Prievidzi pod
č. MT 1/1994.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
rukopisy nevraciam.

Fotogaléria: Mariánska pút' 2008

9/08

Fotogaléria

Rozlúčka s dekanom Mons. Jánom Bednárom

7.september 2008

